

omkring 19 Mill. Kr. Men vi have set, hvorledes disse 19 Mill. Kr. ere stegne Aar for Aar, saaledes at de naaede op til en Højde af 25—26 Mill. Kr. Her synes jeg, at der er ført en uforsvarlig Finansstyrelse: Hvis Systemskiftets Mænd havde holdt deres Program og deres Løfter og havde opfyldt de Forventninger, som Befolkningen stillede til dem, vilde de ikke have tilladt Militærudgifterne at stige saa voldsomt, som Tilfældet er, og saa vilde vi ikke have været i en saa sørgelig finansiel Stilling, som vi i Øjeblikket ere i. Da vilde det heller ikke have været nødvendigt for os i Øjeblikket at ty til Udlandet og stifte saa stort Laan som det, her er Tale om.

Jeg har flere Gange tilladt mig her at udtale, at Socialdemokratiet er det mest sparsommelige Parti her paa Rigsdagen. Hvis man havde fulgt de Forslag, vi have stillet, vilde Statens finansielle Stilling nu have været langt bedre, og det vilde slet ikke have været nødvendigt at stifte det store Laan. Men nu ere vi en Gang komne ind i Uføret — det er fremdeles navnlig Militærvæsenet, der sluger Statens Indtægter —, og som vi sidde i det, kan jeg godt indrømme, at der ikke er andet at gøre end at stifte et Laan. Men jeg haaber, at vi gennem en Udvalgsbehandling maa faa Rede paa, hvorledes navnlig Statens Kassebeholdning ser ud, saaledes at vi muligvis derigennem kunde komme til det Resultat, at det ikke vil være nødvendigt at stifte et saa stort Laan som af Ministeren forlangt.

Halsted: Jeg er efter de foreliggende Oplysninger ikke et Sekund i Tvivl om, at det er nødvendigt at gaa til et Statslaan. Der bliver da kun Spørgsmaal om Størrelsen og Vilkaarene. Hvad Størrelsen angaar, skønner jeg efter det foreliggende Materiale ikke, at Laanet kan være synderlig ringere. Der kunde maaske endog være dem, der mente, at det havde været klogere at gøre det lidt større. Jeg vil dog i alt Fald med det Materiale, der for Øjeblikket ligger for Haanden, gaa ud fra, at Størrelsen er passende ansat til Løsning af de Forpligtelser, Staten har paataget sig. Det næste Spørgsmaal bliver da Vilkaarene. I den Henseende er man jo henvist til at underkaste sig de særlige Finansmænds Opfattelse af Stillingen, og jeg har den Opfattelse, at Vilkaarene ere taalelige eller rettere sagt nogenlunde de bedste, man, som Konjunkturerne ere, kunde vente.

Naar de to Betingelser ere af den Natur, at man maa give dem sin Tilslutning, er der ikke synderlig Grund til at spille mange flere Ord paa Sagen udover dette at anbefale den til hurtig og velvillig Fremme.

Naar jeg alligevel vil knytte et Par Bemærkninger dertil, er det, fordi dette Spørgsmaal har en Forhistorie, i alt Fald for den Gruppens Vedkommende, jeg tilhører. Der er nemlig Gang paa Gang fra vor Side — ogsaa af mig personlig — og fra vore Meningsfæller i det andet Ting rettet Anmodning til de vekslende Ministerier om at finde en fast Plan for Statshusholdningen eller rettere sagt Finansstyrelsen. Men en saadan Plan paa længere Sigt er der bestandig ikke blevet noget ud af. Jeg vil ikke her rejse den Beskyldning, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) søgte at værgе sig imod, at der ikke er ført en forsvarlig Statshusholdning under den Udvikling, vi siden Systemskiftet have været underkastede. Men jeg vil hævde, at man overfor Statskassen har levet fra Haanden og i Munden. Man har ikke haft en fast Plan for et længere Aaremaal om, hvorledes Finanserne skulde strække til, enten ved Hjælp af de ordinære Indtægter eller ved Hjælp af nye Skatter. Man er kun gaaet til en Forholdsregel som Laan eller nye Skatter, hver Gang man stod overfor Løsningen af et Foretagende, hvortil der nødvendigvis maatte en større Sum, eller var løbet saa stærkt i Baglaas som nu, hvor man nødvendigvis har maattet gaa til en Overtrækning, som det kaldes, af Statens Konto i Nationalbanken med ca. 13 Mill. Kr. Det forekommer mig nu at være saa meget, at det er i høj Grad nødvendigt, at Kassebeholdningen forsynes paa en saadan Maade, at vi ikke udsættes for sligt. Jeg synes ikke, det er ganske stemmende med hele Statens Stilling at gaa saa vidt paa dette Punkt.

Nu, da vi for tredje Gang staa overfor den, jeg kan sige sørgelige Nødvendighed at skulle formere vort Bo ved at stifte nyt Laan, maatte dette saa foranledige Lovgivningsmagt og Ministerium til at søge at skabe en fast Finansplan for Udviklingen i en længere Fremtid. Det er det, der her mangler.

Det er en almindelig kendt Ting, som ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det er de overmaade gode, endogsaa meget høje Konjunkturer, der i en Aarrække have frelst os fra at maatte optage nyt